

Kille kerst met John Water

De lichtjes achter het raam daarginds zijn nauwelijks te zien vanaf zijn plek op de stoel, de gloed vertelt over een wereld die hij niet kent. Het gouden licht in de verte raakt nog net het topje van een sneeuwpop. Een figuur staat ernaast, niet veel groter dan de sneeuwman.

“Ze hebben de lichtjes weer aan,” zegt hij zonder achterom te kijken.

“Het is de tijd van het jaar.”

Hij draait zich om naar de vrouw die zich zijn moeder noemt. Ze zet net de kop hete thee aan haar lippen. Thee met wodka. Hij heeft de fles in de la horen rollen. Tweede lade links. Die met het slot.

“Wil je ook lichtjes dit jaar, John?” Haar schorre stem klinkt hoopvol, haar hals wordt warm gehouden door een das. “Zal ik— ”

“Het helpt niets. Dát helpt niets.” Hij maakt een beweging in de richting van de thee.

De ogen van de vrouw verliezen hun hoopvolle glans. Ze heeft een betrapte uitdrukking op haar gezicht. “Het verstomt...” *mijn pijn. Een gevoel dat jij niet kent*, voegt ze er in stilte aan toe.

“Jij bent zoals zij. Ik niet. Geloven in dingen die niet bestaan...”

“Je bent wél zoals ik. Je bent alleen anders.” Het kopje tikt tegen het schoteltje.

“Hetzelfde? Hou je me daarom binnen? Mag ik daarom niet naar school? Groei ik daarom zo snel?” Hij draait zich weer terug naar het raam. De buurjongen speelt in de sneeuw met zijn zusje, een vriendje komt aangesnel. Kleine poppetjes vanaf deze afstand. Hij voelt een intense wrok tegen hun speelsheid.

“Waarom vertellen zij elkaar leugens over een man die niet bestaat?” bromt hij.

“We moeten ergens in geloven. De goede dingen.”

“Ik geloof dat het onzin is, er is geen eeuwigdurend geluk. De zwakke schakel is afhankelijk zijn van die gedachte. Wat is dat toch? Die drang om een ander te behagen?”

De vrouw zet het lege kopje neer, haar hand vast en zeker. Ze vangt zijn blik. “Ooit hoop ik dat dat kille hart van je ontdooit.”

“Mijn hart is prima zoals het is.”

“Nee, het is leeg. Maar ik hou van je, al vanaf de eerste dag dat je tussen de andere baby’s lag met die volwassen blik in je ogen.”

“Wil je nog een thee?” vraagt hij en pakt het kopje op, niet wachtend op haar antwoord.

In de kleine keuken pruttelt de waterkoker. Hij giet het water op zodra het kookt.

Ze pakt het kopje van hem aan als hij terug is in de kamer. In haar ogen glimt een traan. Heel even wordt zijn hart verwarmd, maar het is te kort om het te ontdooien.

“Fijne kerst,” mompelt hij en stampt de trap op naar zijn slaapkamer.

In de donkere ruimte tuurt John door het raam naar buiten, naar de warme gloed daarginds. “Ik zal je vinden vader,” fluistert hij. “Ooit kom ik erachter waar ik thuishoor.”

John Water is het hoofdpersonage in Evolutie.

Ursula Visser ©2019